

[Petra Petersen.]

nye embeder, hvor det kan lade sig gøre, og endelig lade seminarieeleverne tage vikariatet i meget større udstrækning end tidligere. Disse ting vil man altså gøre for at afhjælpe den lærermangel, der findes rundt omkring, fordi man ikke har kvalificeret arbejdskraft til at besørge undervisningen.

Vi har jo haft de sørgeligste erfaringer med 1937-loven, det har vi alle erkendt, og det har været gentaget gang på gang i tinget under skoledebatterne. Ikke blot i 1958, men også hver gang, den tidligere undervisningsminister fremsatte et forslag til skolelov, gentog vi for hinanden, at 1937-loven havde spillet fallit. Vi var mange, der mente, at det dengang havde været bedre, om man havde gennemført 1937-loven først og så havde taget det næste i anden omgang. Vi var alle sammen enige om, at 1937-loven ikke var så ringe; det, der var galt, var, at der ikke blev gjort forsøg på at gennemføre 1937-loven. Der har været givet så mange begrundelser for, at denne lov ikke blev gennemført meget tidligere, krig, besættelse o. s. v., men tilbage står det, der er det reelle, at der ikke har været givet hverken økonomiske eller praktiske muligheder for at gennemføre 1937-loven.

Der er meget, der tyder på, at den skolelov, der blev vedtaget i 1958, og som også kommunisterne har givet deres stemme, og som efter vor mening indeholder så mange gode ting, skal få 1937-lovens triste skæbne. Jeg skal ikke gentage, hvad jeg så ofte har sagt om de forsyndelser, der har været gjort med hensyn til, at vi ikke har uddannet det nødvendige antal lærere, men kun sige, at de rådgivere, der også dengang var rådgivere for ministeriet, og som advarede imod uddannelsen af lærere, fordi de frygtede 1930ernes overproduktion, åbenbart må tro, at tiden står stille. Vel er det rigtigt, at tiden rider i dag hurtigt som ingen sinde før, kravene til kundskaber vokser, de bliver større og større, og den danske skole har som helhed ikke fulgt med; derfor er vi i dag underudviklet på skolens område, og derfor opstår påstanden om, at Danmark er Europas sinkeklasse. Det ærede medlem hr. Hartling sagde i onsdags i tinget, at det var noget overfladisk snak,

for vi kunne ikke måle et lands skolemæssige stade ved at tælle de obligatoriske skole- eller undervisningsår, og den højtærede undervisningsminister fortsatte på samme linje og sagde, at det afgørende var ikke timetallet, men hvad der kom ud af timerne. Det er naturligvis rigtigt, vi kan ikke tælle årene og sige, at det er afgørende, vi kan heller ikke tage timetallet og sige, at det er det afgørende. Det er imidlertid efterhånden gået op for flere og flere — ikke alene det høje tings ærede medlemmer ved det, men vore lærere ved det, forældrene ved det, alle ved det — at det ikke alene drejer sig om år, ej heller om timetallet; det drejer sig om alt: lærere, skoler og skolemateriale, og det er de store mangler på disse områder, det er vor pligt at overvinde, og her mener vi ikke, at ministerens foranstaltninger slår til. Vi mener ikke engang, at de er forsvarlige. Vi mener ikke, at det er forsvarligt at svække undervisningen i de skoler, hvor 1937-loven er gennemført, ved at nedsætte timetallet, fordi der stadig er lærermangel rundt om, og fordi der, som ministeren siger, stadig rundt om i landet findes skoler med 18-20 timers undervisning pr. uge. I og for sig er det sørgeligt, at vi stadig har skoler, hvor børnene som for 50 år siden kun har 18-20 timers undervisning om ugen, for det viser vor underlegenhed og manglende vilje til at gøre noget ud af vor skole.

Vi mener heller ikke, at det kan være nogen løsning at lade seminarieeleverne tage vikariat gennem mange måneder. Det drejer sig dog om den tid, seminarierne har ansvaret for, den tid, hvor eleverne bliver uddannet til deres senere gerning, så vigtig en gerning som at uddanne og opdrage vore børn en menneskealder frem i tiden.

Jeg har sagt det tidligere, men jeg vil gerne gentage det: vi forstår udmærket, at der er fortvivlende forhold ude omkring i landet, hvor der i årevis ikke har været ansat kvalificerede lærere, men hvor skiftende lærere, ukvalificeret medhjælp, har skullet erstatte lærerne. Det er jo imidlertid ikke noget, der er opstået i går eller i dag, det er opstået gennem mange år. Allerede for 15 år siden vidste vi, at det ville blive sådan.

Vi kommunister har peget på en løsning —